Látogatás a városban

Egész éjjel tombolt a vihar. Vízzuhatagok csapódtak a bozótba, ágak verõdtek, koronák törtek a sivító szélben, vadul hánykolódott a nádas. A nádi fecsegér meghúzódott a nádszálakkal együtt hajladozó fészkében, a törpecsuvik riadtan pislogott egy védett fûzfaodú mélyén, a kevésbé szerencsések meg lapítottak, ahogy tudtak. Pontban éjfélkor mély roppanással a mocsár szélérõl hatalmas ingóláp-darab szakadt le, és a szél rohamaitól hajtva sodródni kezdett a nagy tó belseje felé.

Jött a hajnal, a szél felszívódott, a hullámok vidáman locsogtak, és az úszóláp feneke lehorgonyzott a tó túlsó oldalán, egy sétány lábánál, nem messze a város szívétõl. Nem volt más a parton, mint egy-két álmatlan nem-alvó, három korán-futkosó meg négy kutyasétáltató. Meghökkenve nézték a semmibõl jött szigetet, s csakhamar, a város ébredõ morajával csatlakozott hozzájuk rövidebb-hosszabb ideig néhány komoran sietõ meg pár tartósan lebzselõ. Volt mit nézni: jókora zöld nádas sziget, itt-ott lesencefûvel borított tisztásokkal, rekettyefoltokkal, fészkekkel, állatokkal, mindez enyhén ringatózva a tõzeges gyökércsomók, ázalékok, véglények évszázados, vízalatti, kusza fonadékán. Más helyekrõl, más idõkbõl szakadt ide ez a láp, szokatlan látvány. A nádi fecsegér megpróbált énekelni, de itt rosszul hangzott, inkább újra meglapult. A törpecsuvik még az éjjel odébbállt, otthagyva a kettétört fûzfacsonkot, az ágasgém meg mozdulatlanná dermedt a rekettyésben. A parázna-billegetõ viszont fürgén szedegetett a sziget szélein meredezõ gyökértörzsökök között, aztán átlibbent a parti kövekre, s egyre távolodva, szaporán billegetve bogarászgatott.

Érkezett ekkor egy parton szaladgáló két csónakossal, megmérték a szigetet: ezerszáz angol láb a körméret, nyolc könyök a mélység, az annyi mint harminckettõ köböl tõzeg, szorozva kettõvel. Megjelent erre egy kertész, osztotta kettõvel, és megvette a szigetet komposztnak. Csakhamar megérkezett egy benzingõzgép, kinyújtotta hatalmas markolóját, lecsapott, kimart a szigetbõl egy darabot, a partra dobta, és így tovább. Ez már sok volt. A fecsegér riadtan felröppent, és céltalanul elszárnyalt valamerre. Ahogy a markoló a rekettyésbe csapott, az ágasgém is felocsúdott rémült merevségébõl, és szárnyait szétvágva, ijedt krákogással elevezett nyugalmasabb tájak felé. Hamarosan — úgy tûnt — kiürült a sziget. A gép irgett-forgott, duhogott, egyre csak fogyasztotta a lápot, délre csak pár szobányi érintetlen nádfolt maradt, a bámészkodók is fogyadoztak. A kezelõ ekkor leállította a masinát, és az ebédes zacskó felé nyúlt.

Ekkor tévedt arra egy áporodott tekintetû írómûvész. Nem nézett semerre, csak akkor kapta fel a fejét, amikor belebotlott a mocsárszagba. Tágra nyílt szemmel nézte a lápmaradékot, majd fejét ügyesen oldalra billentette, úgy is megvizsgálta — és ekkor meglátott valamit a szigetben, csak azt nem tudta, pontosan mit. A saját szerencsétlenségét, vagy Wittgenstein álszakállát, esetleg mindkettõt? Mindenesetre felvillanyozódva sarkonfordult, és hazasietett, hogy élményét papírra vesse. Ez volt az alkalmas pillanat.

— Most! — szisszent felénk Cipó.

Egyszerre vágódtunk ki a nádból, és szorosan a víz színe fölött, teljes sebességgel elzurrogtunk a távolban kéklõ túlsó part felé. Izgalom támadt a parton, de mögöttünk víztölcsérek gerjedtek, vízporfelhõk kavarogtak, a parton állóknak a nap is szembe sütött, alig láttak valamit. Nem is tudtak megegyezni, mi történhetett, késõbb a városban leginkább valami különös természeti jelenségrõl beszéltek.

A túlsó partot elérve levágódtunk a nádasba, és meglapulva vártuk, hogy lecsillapodjunk. Hamarosan lecsendesedett a szívverésünk, a mocsár ismerõs hangjai

megnyugtattak, biztonságban voltunk. Menekülés közben kicsit szétszóródtunk, most elkezdtük egymást hívogatni:

— Hüitt, hüitt? — ez volt Márta.
— Krrrrr-pikpik! Krrrrr-pikpik! — szólt bele Cipó.
— Buu-zaa-daradara, buu-zaa-daradara .... — így én.